

Smutná zřícenina

„Tohle nemůže být náhoda,“ souhlasí s Oliverem babička, když se udýchaně zastaví na místě, kde se ještě včera večer pyšnilo oblázkové hradiště s věží pro mořskou vílu.

Matea pláče. Dina ji jednou rukou obejmě a utěšuje ji.

„Musíme zavolat policii!“ křičí Marica.

Pobízí babičku, ale ta se nikam volat nechystá. Prohlíží si zamyšleně zbořeníště.

„To skutečně musel udělat někdo schválně!“

„Babičko, musíme na policii!“ Marica by se nejradši vydala na policejní stanici sama.

„Bohužel,“ kroutí hlavou babička. „Bojím se, že by se nám vysmáli. Rozsypané kamínky na veřejném prostranství nejsou zločin.“

„Ale to nejsou obyčejné kamínky,“ rozpláče se Marica. „To byl hrad! A teď je to zřícenina!“

Oliver prohledává trosky. Kéž by zase našel perly! Ale takové štěstí tentokrát nemá.

Brzy se objeví i kluci. Franko zůstane stát s otevřenou

pusou, Tino se mračí a Damir s Davorem mají na krajíčku. Tohle nikdo nečekal. Děti bezradně hledí na babičku. Matea vyskočí a rozhlíží se po pláži. Ale nikdo tu není. Až v dálce skotačí docela malé děti, které hlídá několik mladých maminek. Je časně, pláž se teprve začíná plnit.

„Musíme ty dvě najít,“ prohlásí Oliver. „Určitě v tom mají prsty!“

„A dál?“ chtějí vědět děvčata, ale Oliver dál neví.

Přemýšlí, až ho brní hlava. Babička konejší dívky. Navrhuje jim, aby si šly hrát úplně jinam, na druhou stranu pláže.

„Máme s sebou korále?“ obrátí se Oliver na babičku.

Ta mlčky vyloví korále z tašky. Děti se znovu zadívají na perly, které Oliver drží v dlani. Kéž by uměly mluvit! Ale korále mlčí.

„Co s nimi uděláš?“

„Mám nápad!“

Konečně je to tady. Olivera něco napadlo!

„Včera ty paní hledaly korále na pláži, a když jsme odešli, určitě je šly hledat i sem. Možná jsou opravdu drahé.“

„Ano, to je možné,“ kývá babička. „Co tím chceš říct?“

„Že je budou chtít zpátky.“

„Ty jim je chceš dát zpátky? Za to, co nám provedly?“ zvolá rozhořčeně Tino.

Oliver pokrčí rameny.

„Chci dokázat, že korále jsou jejich a že zbořily hrad.“

„To ti nikdy nepřiznají!“ vykřikne Marica. „Přece jsme se jich už ptali.“

„Kdyby si babička vzala korále na krk a ty paní schválně potkala, mohly by si jich všimnout. A...“

„A možná se mě zeptají, kde jsem je našla, vid’?“ pochopí babička. „Aspoň jedna otázka bude zodpovězená.“

Oliver horlivě přikyvuje. Ano, tak to myslel.

„A co z toho budeme mít?“ nechápe Marica.

„Měly by se potrestat!“ vykřikne Dina. „Nás by taky potrestaly, kdybychom jim rozdupaly hrad!“

Babička mlčí. Děti mají pravdu.

„Myslím, že můžeme vyzkoušet, co navrhl Oliver,“ usoudí babička. „Ale abych se mohla vydávat za dámu a mít perlový náhrdelník, musím se převléknout!“

Celá skupinka se vydá k domu, v kterém bydlí Marica s babičkou a kde je teď na návštěvě Oliver. Děti pospíchají. Jsou rozrušené a těší se, ačkoli neví na co. Sluníčko začíná slušně pálit. Na koupání v moři ale nemyslí nikdo.

Než se babička převlékne, kluci a holky čekají v kuchyni a z nervozity ukusují sušenky, které jim Marica vysypala na talíř. Když se babička konečně objeví v elegantním kostýmku, sušenky jsou fuč a Damir si místo toho okusuje nehty.

„Babičko, tobě to sluší!“ vydechne Marica.

„Opravdu?“ Babička se točí před zrcadlem. „Jak si nasadím korále, když mají rozbité zapínání?“

Na to je mistr Tino. Má obratné prsty a přiváže k očku zapínání pevnou nit, kterou šňůru perel sváže. Když dá babička pozor, aby korále neztratila, nikdo nic nepozná.

„A teď to nejdůležitější,“ povzdychne si babička. „Musíme pachatelky najít!“

Babička se vžila do hry. Přistihne se, že se opravdu chová, jako by jí bylo devět let, a ne osmapadesát! Některá přání se člověku plní – jen chtít!

Všichni vyrážejí do městečka. Plán je jasný. Rozdělí se na skupinky. Kdo objeví ženy z pláže, musí se chovat nenápadně a nesmí je spustit z očí. Proto půjdou ve dvojicích. Oliver a Tino, Dina a Matea, Davor a Damir. Nejrychleji umí utíkat Franko a Marica. Budou dělat spojky a běhat sem a tam. Každou půlhodinu si předají informace u velké mořské kotvy, která je ozdobou jedné taverny na náměstí. Tino tvrdí, že je to kotva utržená ze starého korábu, který na pobřeží ztroskotal před dávnými lety.

„Takhle obrovská?“ diví se Oliver.

Kotva je větší než babička.

„Ten koráb byl taky obrovský,“ prohodí Tino.

„A kdo ho dostal na břeh?“

„Jeřáb.“

„Ale dřív nebyly jeřáby!“

„Dřív takové kotvy tahali otroci.“

Matea si v duchu říká, že je dobře, že od té doby uplynulo mnoho let. Nechtěla by být otrokyní!

„Dávejte pozor, ať nic nezvoráte!“ okřikne Marica kamarády.

Je rozčilená. Tohle není hra. Situace se nesmí podceňovat. Hledají skutečného pachatele.

Babička se bude procházet ulicemi sama, děti budou pátrat na pláži.

„Musíte se chovat nenápadně!“ varuje babička. „Kdo je spatří první, předá informaci spojce. Nikdo nesmí ukazovat prstem, ani křičet, ani šeptat. Nesmíte působit podezřele. Je to jasné?“